

SZÁRADÁS

Víz alá küldenek újfajta mérgekért.
A kísértetekkel telített iszapba ásott
háritások levedlik az áttetsző vizeket,
gondoltam, de kezd kiázni belőlem
minden hiedelemvilág. Hiába hát bármi
kalimpálás, bár működnek a tenyésztett reflexek,
nem küzdök már semmi ellen, megadóan süllyedek.

A visszatartott lélegzet szűrni kezd,
mint egy lenyelt hegy csúcsa. Legalább ébren tart,
mert az álmatlanokat hínárba csavarják.
Magamhoz hasonlóvá kényszerítem
az üledéket: a homályban kétséssé válik minden,
ami egyszerű.

Megszűnnek a felszín hangjai: hangtompítót
csavartak magukra a fentiek, ami csak sejtetni engedi
a fegyvert mögötte. Úgysem úszom meg,
hogy kimenjek a hőségbe, száradjak, ráncosodjak,
és elcsendesedjek. Mintha visszahódítanék valamit.

ÉDES RONTÁS

Az öröklődő étkezéslet hézagaiban
szellemek tátognak. Mintha megrágták
volna a nagymamás mintát,
kiköpött városrész minden porcelán.

idegen szorongásokat. Kedvükért hirtelen állnak meg ismert terekben, látványosan, beletorpannak a hozott éhségbe.

Ne zsaroljon már architektúra!

Úgy csinállok, mintha vendég volnék én is, elterelt folyó a mesterséges szürkületben, foltot hagyok a falakon, édes rontást. Én ezt tudom, száradó mintákkal adni tovább a szellemeket, várva, ránéz-e valaki, mielőtt megszáradna, átkozott szemeivel.

SZELLEMCSALÁDFA

Csomókban állnak a szorongások,
mintha összenőttek volna a morzsák,
az elhullajtott függőségek,
amikért senki nem akar lehajolni.

Lassan az égig burjánzik, szellemcsaládfává nőnek a fantazmák,
maroknyi levelekkel. Olyan erővel
próbálja szorítani ökleit,
hogy ne szívároghasson ujjai közül a szeretet,
mert csak így üthet akkorát,
hogy még generációkkal később is érezzék.
Kezeiben ehető méretű a tél,
zimankönyelveitől elkékül a hangom.
A zsebembe nyúlok, mintha folyton védekezni kéne.
Megrémít, ha arra gondolok, mi vagyok nektek.